

Rejsebrev fra Kanazawa, 30. oktober 2018

KANAZAWA

Så fandt vi ud af hvorfor det var så svært at finde et hotel i Kanazawa - en stor moderne by med en historisk fortid ved Japans vestkyst med 1/2 mill indbyggere og en fjern udsigt til Vladivostok på det sibiriske kontinent. Allerede på stationen var der velkomst til Kanazawa maraton, som vi selv oplevede søndag morgen - en stor event med mere end 12.000 deltagere.

Vi startede dog med en tur gennem det store fiskemarked, som var ved at lukke, og hvor der blev tilbudt smagsprøver på eksotiske havskabninger, som f.eks. søpindsvin (der smagte overraskende godt).

Skumringen er et godt tidspunkt til at udforske de historiske kvarterer i byen, så vi søgte mod det gamle geisha-område, der i Edo-tiden fik licens som datidens Red Light-District, hvor der var udskænkning og mulighed for selskab af yndefulde kvinder. At dømme efter omfanget af området - med adskillige store træhuse i flere etager - må der have været god søgning. Området huser desuden stadigvæk de gamle bladguld-håndværk, og i udstillingen vist mange alternative anvendelsesmuligheder, herunder som overtræk til softice og rå fiskerogn. Vi smagte senere begge dele, og det så vældig dekorativt ud.

Søndag morgen fulgte vi Maraton-ruten nogle gader, hvor der var høj stemning og endnu højere larm fra et 6-mands tromme ensemble - nogle med trommer større end dem selv. Vi blev udstyret med oppustede klappe-balloner og karton megafoner for at opmuntre løberne.

Det mest imponerende var dog den store Kenroku-en have, som på et flere hektar stort kuperet område med klipper, vandløb og buede broer er indbegrebet af japansk havekunst. Hvilken tålmodighed og fantasi for at træerne over årtier formes, som man gerne vil: på nogle trækkes toppen eller sidegrene nedad for at opnå en harmonisk form, ved andre trækkes de dekorativt til at vokse på skrå ud over en sø eller et vandløb, hvor store karper i mange farver gobler rundt.

Det næste område vi passerede, var meget velholdte huse, igen fra Edo-perioden, hvor datidens samuraier holdt til. Når der ikke var krig, brugte de åbenbart tid på at opbygge flotte haver på selv det mindste stykke ledigt jord ved husene.

For første gang oplevede vi lidt regn - måske som kompensation for, at vi her ikke havde noget onsen-bad på hotellet.